

Arrest

nr. 94 556 van 7 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 2013 om 10 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 januari 2013 werd de aanwezigheid in het Rijk van verzoekende partij vastgesteld naar aanleiding van een verkeersongeval.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 1 januari 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie [S. R.], attaché, wordt aan de persoon die verklaart zich [J. F.] te noemen, geboren te FES op 01.09.1987, en welke verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden.

Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres - een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden - is het derhalve noodzakelijk hem/haar op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.

- In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

Gezien betrokkene geen officieel adres in België heeft en wordt aangetroffen zonder geldige identiteits- of reisdocumenten bestaat het risico op onderduiken, reden waarom haar geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve dient de Raad te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd

genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing vasthouding, die geïncorporeerd is in de bestreden beslissing, in overeenstemming is met de wet.

2.2.1. Verwerende partij werpt op dat verzoekende partij geen belang heeft bij het beroep daar op haar, ingevolge artikel 7 van de Vreemdelingenwet en gelet op de situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, de verplichting rust om te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en zij over geen discretionaire bevoegdheid beschikt.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij voorbijgaat aan het gegeven dat de bestreden beslissing tevens een inreisverbod bevat en zij, wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, wel over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Tevens moet worden geduïd dat verzoekende partij aanvoert dat een hogere rechtsnorm zou verhinderen dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend. In deze omstandigheden kan niet zonder meer worden besloten dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij het ingestelde beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Het uiterst dringend karakter van het beroep wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift in haar enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *iuncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partij stelt ter onderbouwing van haar standpunt het volgende:

"Attendu que l'obligation de motivation, telle qu'elle est reprise aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, impose que «La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate» ;

Que l'obligation de motivation formelle est une formalité substantielle obligatoire, imposant à l'autorité administrative d'indiquer, dans l'instrumentent même, tant les motifs de droit que les motifs de fait qui ont présidé à l'adoption de l'acte en question ;

Qu'en vertu de l'obligation de motivation matérielle, tout acte administratif doit reposer sur des motifs de droit et de fait «exacts, pertinents et admissibles en droit», en vue d'éviter que les pouvoirs de l'administration ne soient exercés de manière arbitraire ;

Qu'une motivation adéquate est une motivation qui permet au destinataire de l'acte de comprendre les raisons, de fait et de droit, qui ont sous-tendu son adoption, afin qu'il puisse « apprécier la légalité et la pertinence de la décision et donc l'opportunité de la contester en Justice » ;

Attendu que l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme énonce :

« Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants, » ;

Que selon la Cour Européenne des Droits de l'Homme cette interdiction implique également, pour tout Etat membre qui veut exécuter un ordre de quitter le territoire, « un problème au regard de l'article 3 de la Convention s'il existe des raisons sérieuses de croire que la personne en cause subira dans l'État de destination un traitement contraire à ce texte. » ;

Qu'en effet, « Malgré l'absence de mention expresse dans le texte bref et général de l'article 3, pareille extradition irait manifestement à rencontre de l'esprit de ce dernier; aux yeux de la Cour, l'obligation implicite de ne pas extraditer s'étend aussi au cas où le fugitif risquerait de subir dans l'État de destination des peines ou traitements inhumains ou dégradants pros crits par ledit article (art. 3), » ;

Que, « D'après la Jurisprudence de la Cour, un mauvais traitement, y compris une peine, doit atteindre un minimum de gravité pour tomber sous le coup de l'article 3 (art 3). L'appréciation de ce minimum est relative par essence; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, et notamment de la nature et du contexte du traitement ou de la peine ainsi que de ses modalités d'exécution, de sa durée, de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (arrêt Irlande contre Royaume-Uni précité, série A n° 25, p. 65, § 162, et arrêt Tyrer du 25 avril 1978, série A n° 26, pp. 14-15; §§ 29-30). La Cour a estimé un certain traitement à la fois inhumain', pour avoir été appliqué avec préméditation pendant des heures et avoir causé "sinon de véritables lésions, du moins de vives souffrances physiques et morales" et "dégradant" parce que de "nature à créer [en ses victimes] des sentiments de peur, d'angoisse et d'infériorité propres à les humilier, à les avilir et à briser éventuellement leur résistance physique ou morale" (arrêt Irlande contre Royaume-Uni précité, p. 66, § 167), Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne soient "inhumains" au "dégradants" la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de peine légitime (arrêt Tyrer, loc. cit). En la matière, il échet de tenir compte non seulement de la souffrance physique mais aussi en cas de long délai avant l'exécution de la peine, de l'angoisse morale éprouvée par le condamné dans l'attente des violences qu'on se prépare à lui infliger » ;

APPLICATION AU CAS D'ESPECE ...

La requérante a subi un accident de voiture grave dans la nuit du 31 décembre au 1er janvier 2013.

Elle se trouvait à bord d'une voiture dans lequel ils étaient quatre passagers. Le conducteur du véhicule a perdu le contrôle et le véhicule a terminé sa course dans le canal. La requérante ainsi qu'un autre occupant de la voiture a réussi à s'extraire du véhicule et à remonter à la surface. Malheureusement il n'en fut pas de même pour les deux autres occupants de la voiture.

Son petit ami [M.] est tué sur le coup.

Elle est en état de choc depuis l'accident. Elle est privée de sa liberté depuis. Elle a du mal à dormir. Toute la famille de la requérante se trouve en Belgique, (pièce 2)

Vu l'événement traumatique auquel a participé la requérante, elle a, plus que jamais, besoin du soutien moral de sa famille.

En outre, l'enterrement de son petit ami va certainement avoir lieu dans les prochains jours. Il est important vu les circonstances de l'accident, qu'elle puisse assister aux funérailles.

Il ressort du dossier administratif que la partie adverse avait connaissance du fait que la requérante a été victime d'un accident grave au cours duquel elle a plongé dans le canal de Bruxelles, deux personnes ont été tuées lors de l'accident dont son compagnon, que la requérante est sous le choc depuis l'accident.

La partie adverse ne pouvait qu'en conclure que la requérante est une personne vulnérable.

Vu les circonstances elle a besoin du soutien de sa famille, de décompresser suite à l'accident, d'en parler à ses proches ...

Un éloignement vers le Maroc dans les circonstances de l'espèce, aura pour effet d'aggraver inutilement son état de choc et ses sentiments d'angoisse.

Or, La motivation de l'ordre de quitter le territoire ne comporte aucune allégation quant à cet accident grave ou à l'état psychologique de la requérante.

Il ne fait aucun doute, vu les circonstances de l'accident, que pour l'instant; l'éloignement de la requérante alors que son état psychologique est faible, constitue un traitement dégradant.

En effet, l'éloignement est de nature à créer chez la requérante des sentiments de peur, d'angoisse et d'infériorité de nature à briser sa résistance morale.

Il appert à la lecture de la décision attaquée, alors que la partie adverse avait connaissance du contexte grave dans lequel la requérante a été interceptée, elle n'a pas tenu compte des éléments pertinents qui figuraient pourtant au dossier.

De sorte qu'un ordre de quitter le territoire sans accorder de délai pour un départ volontaire à la requérante et lui laisser le temps de prendre des dispositions quant au récent événement tragique et avec une interdiction d'entrée de trois ans sans aucune motivation quant aux circonstances particulières de l'espèce (accident grave - mort du petit ami,...) viole l'obligation de motivation reprise aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

En outre, vu les circonstances, la partie adverse aurait dû procéder à un examen rigoureux et sérieux de la situation psychologique de la requérante qui touche au respect de l'article 3 de la Convention, avant de décider de son éloignement forcé.

Elle ne l'a pas fait en l'espèce.

L'ordre de quitter le territoire attaqué en l'espèce, ne comporte pas d'évaluation du risque de violation de l'article 3 de la Convention en l'espèce alors que le dossier administratif indique une situation extraordinaire dans lequel toute administration aurait pris ses précautions.

Partant, la motivation de l'acte attaqué est lacunaire et viole l'article 3 de la Convention ;“

3.3.2. De verzoekende partij stelt terecht dat om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen er sprake dient te zijn van mishandelingen die een minimale graad van ernst bereiken. Om te kunnen vaststellen of in voorliggend geval deze minimumgrens is bereikt dient rekening te worden gehouden met alle omstandigheden van de zaak. Verzoekende partij meent dat verwerende partij op dit punt is tekortgeschoten. Zij wijst er in dit verband op dat zij in shock is ingevolge het overlijden van haar vriend, M., en bijgevolg een kwetsbaar persoon is die nood heeft aan de morele ondersteuning van haar familieleden in België. Tevens geeft zij aan aanwezig te willen zijn op de begrafenis van haar vriend.

De Raad dient evenwel vast te stellen dat uit het proces-verbaal nr. 000052/13 van 1 januari 2013 blijkt dat verzoekende partij de familienaam en de woonplaats van M., die zij als haar vriend omschrijft, niet kent. Er blijkt derhalve niet dat zij en M. een duurzame relatie hadden. Verzoekende partij erkende trouwens dat hun “relatie” pas een tweetal weken bestond. Uit voormeld proces-verbaal blijkt ook dat verzoekster samen met M. en twee andere personen op 1 januari 2013 ingevolge een verkeersongeval, dat volgens verzoekende partij te wijten was aan overmatig alcoholverbruik door de bestuurder en roekeloos rijgedrag, in het kanaal terecht kwamen en dat verzoekende partij nadat zij uit het zinkende voertuig kon ontsnappen niet wachtte om het lot te kennen van “haar vriend”, doch ervoor opteerde om zich door iemand naar huis te laten brengen om op die wijze, gelet op haar illegale verblijfstoestand, geen problemen te krijgen met de politiediensten. Tevens verklaarde zij dat zij eens thuisgekomen haar gezinsleden niet onmiddellijk informeerde omtrent het ongeval waarbij zij betrokken was, aangezien deze in de veronderstelling waren dat zij was gaan werken en niet wisten dat zij op vermaakuitstap was vertrokken. Nu uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat verzoekende partij

haar eigen belang – *in casu* het vermijden dat de politiediensten haar zouden aantreffen en zouden vaststellen dat zij illegaal in het Rijk verbleef – belangrijker achtte dan het kennen van de situatie van M., van wie zij daarenboven weinig achtergrondinformatie kan geven, kan niet zonder meer worden vastgesteld dat zij sterk is aangedaan door het overlijden van M. en hiervoor effectief nood heeft aan de begeleiding van familieleden in België. Het feit dat zij bij haar thuiskomst, na het ongeval waarbij zij betrokken was en waarbij twee van haar “*vrienden*” het leven lieten gewoon ging slapen laat ook niet toe te concluderen dat zij enige bijstand van deze familieleden nodig had. Verzoekende partij die aangaf pas acht maanden geleden uit Marokko naar België te zijn gekomen, terwijl haar moeder reeds verschillende jaren in België verblijft, maakt ook niet aannemelijk dat zij in haar land van herkomst geen verwanten of vrienden zou hebben die haar, voor zover nodig, de nodige morele bijstand zouden kunnen bieden. Daarenboven wordt ook geen enkel stuk aangebracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekende partij – opnieuw in de mate dat dit al vereist zou zijn – geen beroep zou kunnen doen op gespecialiseerde psychologische hulp in Marokko. De Raad wijst er in dit verband op dat zij toen zij, in het raam van een onderzoek inzake schuldig verzuim, door de politiediensten werd gehoord beroep diende te doen op een tolk Arabisch-Frans en zij, indien zij gespecialiseerde psychische bijstand nodig heeft, bijgevolg eenvoudiger in haar land van herkomst in haar moedertaal zal kunnen worden geholpen dan in België. De Raad kan *prima facie* niet concluderen dat verzoekende partij haar psychische situatie van die aard is dat zij moet beschouwd worden als een “*kwetsbaar persoon*” en de bestreden beslissing zou dienen te worden beschouwd als een maatregel die, gelet op de gegevens eigen aan voorliggende zaak, moet aanzien worden als een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Ook het gegeven dat de bestreden beslissing verzoekende partij eventueel zou verhinderen dat zij de begrafenis bijwoont van M. kan, gelet op haar houding op het ogenblik dat deze persoon om het leven kwam, niet aanzien worden als een element waardoor zou moeten worden besloten dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Ten overvloede moet worden gesteld dat verzoekende partij nalaat enige inlichting omtrent de begrafenis van M. mee te delen, zodat zelfs niet kan worden vastgesteld of deze in België zal plaatsvinden.

Verzoekende partij brengt een stuk aan waaruit blijkt dat haar raadsman vlak voor het indienen van voorliggend beroep een fax verzond aan de arts in het centrum waar zij wordt vastgehouden om te informeren naar haar gezondheidstoestand. Dit document doet evenwel geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Voorts moet worden opgemerkt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de motieven in feite en in rechte heeft weergegeven die er hem toe brachten om de bestreden beslissing te nemen. Deze motivering laat verzoekende partij toe te begrijpen waarom en op welke gronden verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen, zodat zij haar rechtsmiddelen met kennis van zaken kan aanwenden. Er dient ook benadrukt te worden dat verwerende partij expliciet heeft aangegeven verzoekende partij geen termijn toe te kennen om vrijwillig het land te verlaten daar het risico bestaat dat zij zal onderduiken. Verwerende partij heeft er hierbij op gewezen dat verzoekende partij geen officieel adres heeft in België en dat zij werd aangetroffen zonder identiteits- of reisdocumenten. Rekening houdende met het feit dat verzoekende partij daarenboven, na het verkeersongeval waarbij zij betrokken was, het bestendigen van haar illegaal verblijf als prioritair beschouwde is deze stellingname op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk. Gezien de voorgaande vaststellingen kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden in haar standpunt dat een meer verregaande motivering, waarbij onder meer ook haar psychische toestand werd betrokken, vereist zou zijn.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM *iuncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet ernstig.

3.3.3. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK